

ALLEGRA

"El collage... és l'esdeveniment més extraordinari del món"

Jean Paulhan

ALLEGRA, els treballs recents de Daniel Orson Ybarra sorgeixen, des del principi, de l'observació de la natura i de la dinàmica que l'envolta: el procés de creixement, generació, inflorescència, que va des de la intensitat retinguda (del potencial, del futur).) a l'expressió expandida, relaxada i especialitzada de la seva forma, fruits, flors, fulles, arrels.

Aquests quadres, collages i assemblatges comparteixen la lògica dels quadres anteriors: jocs d'ombres de colors, de llums iridescents que passen pel fullatge que Ybarra restaura amb un lleuger desenfocament sobre el qual es dipositarà el quadre per intentar mitigar la referència naturalista i moure'l. , amb cura i lentament, al camp de l'abstracció.

Aquí comença un procés invers que arriba a oposar-se al model natural, desviar-lo de la seva lògica lineal i obrir-lo cap a una transformació característica de l'art. La metàfora substitueix la metamorfosi; les fulles dels arbres que van representar el punt de partida de les pintures esdevenen, a Plàntules, un fullatge en el sentit estricte de la paraula, una pila de capes transparents on cada estrat està marcat per una intervenció, pintura o dibuix sobre una part de la superfície, de manera que el conjunt, un cop acabat, revela les formes en un joc intel·ligent d'amagat-mostrat, dins d'una profunditat continguda. L'atracció del fons infinit, és a dir, de la profunditat sense fons, l'encreuament de plànols permès gràcies a la transparència, es puntua, cronometrada pels diferents passos que formen els estrats; són alhora pauses puntuals de la mirada (cada estrat té la seva forma) i la seva redistribució: alguns elements de cada estrat entren en contacte amb elements d'altres estrats situats per sobre o per sota, indistintament.

No es tracta de la indiferència, en el sentit de deixar anar, sinó d'una conversió radical de l'art de la pintura que és, sens dubte, el gran descobriment del segle XX: la introducció, en el mode de producció de la forma, de la dispositius, el model dels quals és el collage, que imposen la seva pròpia lògica, objectiva, a la subjectiva del pintor.

Les Germinacions són assemblatges que representen dues cares, dues direccions: una és un apilament, en sentit estricte, de cada full pintat prèviament per ell mateix, com si fos una obra en si mateixa; l'altra és la interacció, en forma d'impacte o integració, de cada estrat amb el que hi ha al costat i amb el conjunt; tot això de manera espontània, imprevisible; aquí la mirada no té marc, salta d'un lloc a un altre sense principi ni final, fins que troba un fil conductor i el torna a perdre. Aquesta segona direcció és la paraula de l'objecte, que amplia el camp limitat de la subjectivitat, dotant-lo de la seva materialitat necessària, és a dir, implicant-lo més profundament en l'essència de la pintura, allunyant-lo de la tirania del llenguatge, de la història i de la declaració.

Les germinacions, més properes a les imatges oníriques, són condensacions de possibles, mescles d'afectes que el moviment de la mirada, determinat per la poca certesa i suport que ofereix el vertigen de la profunditat, munta i torna a muntar a voluntat.

Paradoxalment, el moviment que “desplaça les línies” anul·la el sentit; el moviment induït per la naturalesa mateixa del muntatge i no per la voluntat del pintor o de l'espectador, és l'obra mateixa: allò que pertany a l'obra, allò que transmet. Inspeccionar és la paraula que va inventar Jean Paulhan per descriure l'efecte d'aquest moviment: «Els vaig veure (objectes quotidians) des de tots els costats alhora. Perquè per fi reconeixia l'esquena i els costats tan bé, o tan malament, com la cara, i la part inferior de la taula no era menys familiar que la part superior. No estava satisfet amb el seu aspecte, perquè era el seu interior el que tenia ».

Si Germinacions metaforitza la metamorfosi natural, Seedlings la traslladarà a un altre camp que podem qualificar, utilitzant figures de retòrica, de sinècdoque, la part pel conjunt. El cert és que les Germinacions són un conjunt d'estrats instal·lats en un marc que allibera el joc de formes instrumentalitzant la profunditat transparent, i donant així a l'aparell (l'objecte) la possibilitat d'actuar amb llibertat: irradiant el conjunt format per elements no jeràrquics. ; apostant pel moviment induït de l'aparell per distribuir els efectes en una circulació infinita. Els Plantins , per la seva banda, es presenten com la voluntat de recuperar les regnes d'aquest laberint en moviment, de recórrer-lo, de puntuar-lo i de dilatar-lo.

Els elements pintats són individuals, retallats i distribuïts com si fossin claus independents les unes de les altres. Les chinchetes que assumeixen la funció d'inscripció fixen aquestes peces de pintura al suport, generalment per superposició, de vegades per juxtaposició. El caràcter provisional de la xinxeta (que posem la xinxeta a veure i després arreglar) dona al conjunt general un caràcter d'incertesa, un aspecte lúdic i inacabat. Però sabem, pels collages de forquilla de Picasso i els seus grans collages suspesos de les bigues del seu estudi, que aquest és el "gran invent" de la història de la pintura: passar la tècnica, l'aparell i les condicions materials al costat de la forma. ; el «ready made» no és ni més ni menys que això, ja que és, per a la pintura, un moment, un pas, el lloc pur i radical on s'exposa al seu torn allò que serveix per exposar, i s'inverteix immediatament en el moviment de el procés en formació. Aquí, l'artista reprèn i aprofundeix aquest gest, el remunta al passat representat per les Germinacions per assaborir el present de les Plantes.

Si es manté la transparència, aquesta vegada està sota la influència de la forquilla i esdevé un element propi, deixant de ser la condició de la distribució dels elements. Per tant, la intensitat condensada, retinguda, condició de qualsevol disposició possible, i que representa el que és un quadre, és substituïda per una superfície que requereix l'abolició del marc, quelcom que gira cap a la instal·lació que representa una altra de les facetes del marc. obra de Daniel Orson Ybarra.

caps i cues

Text: Christian Bonnefoi